

Turinys

Credo

<i>Kun. Artūras KAZLAUSKAS</i> Rudens aukso mėnuo	2
<i>Kun. Danielius DIKEVIČIUS</i> Pinigų biblinė antropologija	3
<i>Tomas VILUCKAS</i> Dievas, pinigai ir mes	5
Klausimai ganytojams	7

Kronika

<i>Jonas MALINAUSKAS,</i> <i>Juozas LATVIS</i> Bažnyčios pulsas	8
Šiluva rengiasi Jubiliejui	10
<i>Dr. Andrius NAVICKAS</i> Santuoka vartotojiškoje visuomenėje	12
Prisikelkime meilei!	13

Didelės ir mažos kryžkelės

<i>Zita VASILIAUSKAITĖ</i> Pinigai – žmogui ar žmogus – pinigams?	15
Tarp vartojimo bedugnės ir krikščioniško atsižadėjimo	17
<i>Kun. dr. Algirdas JUREVIČIUS</i> Palaimingiau duoti, negu imti	20
<i>Antanas SAULAITIS SJ</i> Kad į dangų eitume ne tuščiomis kišenėmis	23

Motinos užrašai

<i>Birutė OBELNIENĖ</i> Trečioji reklamos pusė	25
---	----

Atokvėpio valandai

<i>Giovannino GUARESCHI</i> Senoji mokytoja	27
--	----

Akiračiai

Mahatma Gandis	29
----------------	----

Gero kino kampelis

<i>Ramūnas AUŠROTAS</i> Mokykla: išmokti būti kartu, o ne pavieniui	32
---	----

Mandagumas mūsų kasdieninis

Money, money, money...	33
------------------------	----

Sveikata

Paauglystė ir seksualumas	34
---------------------------	----

Gyvenimas kaip senas vynas

<i>Vanda IBIANSKA</i> Prisiminimai apie mokytojus	35
--	----

Viršelyje – Šiluvos Dievo Motina su Kūdikiu
(XVII a., autorius nežinomas)

Tomo Vyšniausko nuotrauka

Bičiuliui iškeliavus...

Taip, bičiuliui. Nes Kazį Lozoraitį „Artumos“ redakcija turi garbės vadinti šiuo ypatingu titulu, kurį Lietuvoje įgyti nelengva. Bičiulis – tai tas, kuris viską supranta be žodžių, neišduoda, visada yra patikimas, ištikimas bendrai idėjai ir labui. Kazys Lozoraitis būtent toks ir buvo: tvirtas savo vertybėmis, orus dvasios aristokratas.

Daugiau nei prieš dešimtmetį, kai mūsų šalies katalikiška spauda, nuolatos skurstanti ir silpnutė, vos vos kvėpsėjo, o mažutė „Artuma“ geso ir atrodė, jog šį kartą tikrai numirs, vienintelis žmogus, nuoširdžiai susirūpinęs Kaune einančiu katalikišku leidiniu, buvo taip toli, saulės nutviekstoje Italijoje, dirbantis Lietuvos Ambasadorius prie Šventojo Sosto. Ir tikrai ne todėl, jog pats kurį laiką mito žurnalisto duona. Priežastis kita. Ji įvardijama trumpai: Ambasadorius buvo Lietuvos sūnus. Jam rūpėjo ne tik politiniai reikalai. Būdamas išmintingas ir toliaregis, jis puikiai suprato, kokia svarbi yra tautos dvasinė ir moralinė sveikata, kuria niekas tada nesidomėjo, beje, ne per daugiausia domisi ir dabar. O jis atėjo „Artumai“ į pagalbą. Padarė tikrai daug ne tik vėsiam kabinete *Piazza Farnese*. Rūpinosi net ir per kavos pertraukėles gurkšnodamas savo amžinąją kapučino, susitikdamas su įvairiais asmenimis. O kai išgyvenome ir sulaukėme Viešpaties siųstos paramos, liko ištikimas mūsų skaitytojas. Simboliška, kad paskutinį kartą apie savo šeimą, tėvą – iškilų diplomatą Stasį Lozoraitį vyresnįjį – ir savo vaikystę papasakojo taip pat „Artumos“ puslapiuose. Tad negalime Ambasadoriaus vadinti kitaip nei bičiuliu ir nebūti jam dėkingi.

Kazys Lozoraitis visu savo gyvenimu ir veikla nusipelnė pačių gražiausių žodžių. Ar daug apie ką galėtume atsiliiepti taip, kaip apie jį? Atplėštas nuo Tėvynės ir ištikimas jai iki paskutinio atodūžio, nekaupęs žemiškų turtų, o vykdamas, kol jėgos leido, savo tarnystę, ypač sąžiningas dideliuose dalykuose ir smulkmenose, vienodai malonus, šiltas su aukštais dignitoriais ir eiliniu, kartais atsitiktiniu žmogumi, skleidęs aplink itin gražaus savo elgesio kerus – toks buvo senosios diplomatijos atstovas, mūsų Ambasadorius prie Šventojo Sosto. Lietuva tikrai turėjo kuo didžiuotis. Jos ištikimas palatinas Kazys Lozoraitis visą gyvenimą stovėjo Tėvynės sargyboje iškiliai ir oriai. Ir ne tik tai. Savo žmogiškomis savybėmis taip pat žavėjo daugybę žmonių, ne vien lietuvių, bet ir įvairių šalių diplomatų bei šiaip suiktųjų tiesiame ir aiškiam savo gyvenimo kelyje.

Tebūnie jam Viešpats švelnus ir maloningas, o jį priglausianti Lietuvos žemė lengva. Teošia jam Tėvynės pušys savo amžinąją tylią giesmę.

„Artumos“ redakcijos bendradarbiai